

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola XI. Liberii Papae Ad Orientales.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

Verbi & Dei in carne ita sentire: verbum scilicet genitum ex Patre Deo hominem perfectum absque peccato assumpsisse ex Maria Virgine, secundum euangelia in Christo Iesu, Amen.

NOTA.

Liberius cur
& quando
hanc episto-
lam ad A-
thanasium
scripserit.

Liberius ut eam, quam inita cum Arianis cōmunionē incurrerat, hæreseos suspicionem elueret, hanc epistolam communicatoriam, (qua fidem catholicam & orthodoxam profiteretur) ad Athanasium, a quinquennialibus latebris sub Iulio Alexandriam reuersum, scripsit, similes vicissim ab Athanasio post tot annorum latebras & exilium expectans. Hanc epistolam a Liberio post Athanasii reditum scriptam fuisse, titulus epistolæ illius, quam Athanasius Li-

Liberius ve-
xillum fidei,
lapsu suo
ante labefa-
ctatum, in-
tegrum de-
nuo erigit.

berio reddidit, manifeste indicat: sic enim habet: *Athanasii rescriptum ad Liberium episcopum Romanum*. Si ea, quam reddidit, rescriptum est, scriptas ante a Liberio accepisse oportuit. Fragmentum huius epistolæ manifeste satis declarat, Liberium ab exilio reuersum, sedique apostolicæ restitutum, post obitum Felicis, abiecta procul Arianorum communicatione, se in omnibus bene catholicum exhibuisse, fideique orthodoxæ vexillum Arianorum ictibus labefactatum, integerrimum vicissim ac purissimum erexisse, & Ariminensem perfidiam reprobando, ab omni labe ac macula expurgasse.

EPISTOLA XI. LIBERII PAPÆ
AD ORIENTALES.

*Dilectis fratribus & collegis * Hypatio, Cyrillo, * Hyparchio, * Hypa-
Vranio, Heroni, Elpidio, Maximo, Eusebio, Eucarpio, Heor-
tasio, Seuero, Didymioni, Brettanio, Callicrati, Dalmatio,
Aedesio, Eustachio, Ambrosio, Gelonio, Pardalio, Macedonio,
Paulo, Marcello, Heraclio, Alexandro, Adolio, Marciano,
Stenello, Ioanni, * Macario, Charisio, Siluanio, Photino, An- * Mac-
tonio, Ayto, Celso, Euphranori, Meletio, Patricio, Seueriano,
Eusebio, Eumolpio, Athanasio, Diophanto, Menodoro, Dio-
cli, Chrysampelo, Neoni, Eugenio, Eustachio, Callicrati, Ar-
senio, Eugenio, Martyrio, Hieracio, Leontio, Philagrio, Lucio,
& in omnibus oriente orthodoxis episcopis, Liberius episcopus,
Italiae, & alii occidentis episcopi, in Domino semper salutem.*

VESTRÆ literæ, fratres dilecti, lumineq; fidei illustrati, de pace & concordia ecclesiæ per honoratissimos fratres & episcopos Eustathium, Siluanum, Theophilum

ad nos perlata, nobis maximam maximeque optatam lætitiā attulerunt. Id adeo in primis, quod vestras sententias & opiniones, tum cum mea, qui infimus omnium sum, tum cum aliorum episcoporum Italiae, ceterarumque omnium regionum versus occidentem, sententiis consentire concordareque ostenderunt, atque adeo confirmarunt. Hanc autem catholicam & apostolicam fidem agnoscimus, quæ usque a Concilio Nicæno hactenus integra stabilisque permansit. Hanc illi ipsi patres se habuisse confessi sunt, atque adeo mira alacritate & gaudio completi, omnia absurda opinionis vestigia, omnesque eius quasi scintillas relictas sustulerunt. Hancque fidem non solum apud populum concionando, verum etiam sedulo scribendo, omnibus proposuerunt. Cuius quidem exemplar his literis necessario subiungendum duximus, ne qua hæreticis ad insidias tendendas relicta sit occasio: quam quidem nacti, de integro faces suæ malevolentiae in ecclesiam intentent, magnaue dissidiorum incendia (vt illis in more positum est) exfuscitent. Nam & hoc ipsum confitentur honoratissimi fratres nostri Eustathius, Siluanus, & Theophilus: nimirum & seipso & vestram caritatem semper hanc fidem seruasse, & ad extremum vitæ diem seruaturos esse; videlicet quæ fuerit a trecentis decem & octo episcopis orthodoxis in vrbe Nicæa probata, quæque & perfectam complectatur veritatem, & hæreticorum multitudini ora obturet, eorumque doctrinam penitus euertat. Neque enim tam ingens episcoporum numerus fortuito, sed Dei nutu & voluntate ad furorem Arii comprimendum coactus est. Immo vero eorum numero beatus Abraham tot hominum millia per fidem profligauit. Quæ quidem fides vi & nomine *consubstantialis* comprehensa, tamquam propugnaculum firmum & inexpugnabile, omnes impetus & nefarias pestiferæ opinionis Arii machinas retundit reprimique.

Et quamquam nequam & scelerati Ariani effecere, vt omnes episcopi occidentis Arimini in vnum cogerentur, Quid gestū in Concilio Ariminenſi. quo ibi vel persuasione, vel (vti verius dicam) imperatoris auctoritate, illud quod erat ad summam cautionem in fidei formula positum, aut tollerent, aut peruerse

inficiarentur : nihil hac fraudulenta molitione omnino profecerunt. Nam omnes illi fere episcopi, qui Arimini conuenerant, quique vel fallacibus inescati illecebris, vel vi compulsi, a fide tum quidem descuerant; nunc tamen ad sanam mentem reuersi, fidei formulæ ab episcopis Arimini conuocatis editæ anathema denuntiarunt, & fidei catholicæ & apostolicæ Nicææ confirmatæ subscripserunt, & nobiscum iam vna communicant: omnes illi, inquam, in præsentia maximo iracundiæ æstu contra dogma Arii eiusque discipulos exardescunt. Quam rem vestræ caritatis legati cum explore cognitam planeque perspectam haberent, suæ ipsorum subscriptioni vestra etiam nomina adiungere. Ario autem & decretis Arimini contra fidem Nicææ stabilitam sancitis (quibus item vos per versutas blanditias in fraudem inducti cum iureiurando adhibito subscripsistis) anathema edixere.

Concors si-
des catholi-
ca occiden-
tialium.

Quapropter nobis videbatur consentaneum, literas ad vestram caritatem perscribere, vobisque iusta & æqua petentibus opem ferre: præsertim cum per confessionem vestrorum legatorum perspicue intelligeremus, episcopos orientis ad sanam sinceramque mentem reuersos, cum orthodoxis occidentis episcopis in fide concordare. Neque vos ignorare volumus, & blasphemias Arimini contra Filium Dei diuulgatas, iam etiam ab his, qui tum videbantur fraudulenter & repentino impetu a veritate tamquam abrepti, anathemate damnari, & fidei Concilii Nicæni concordi animorum voluntate ab omnibus assensum esse. Quin etiam per vestras literas omnes certiores fieri debent, vt qui per fraudem a recta fide abducti fuerint, iam tandem ex cæca hæresis caligine ad clarum diuinumque lumen libertatis catholicæ regrediantur. Qui quidem si post hoc Concilium lethale pestilentis doctrinæ venenum euomere * voluerint, omnesque Arii blasphemias ex animis suis radicitus euellere, atque adeo illis anathema indicere: scient se pariter cum Ario & eius discipulis, cum aliis serpentibus, vt pote Sabellianis, Patropassianis, & alterius hæreticæ prauitatis cuiuscumque modi sectatoribus, a communione ecclesiæ, quæ filios adulterinos non recipit, tamquam fœderis & societatis

* for. no-
luerint.

expertes omnino exclusos esse. Deus vos, fratres carissimi, diu seruet incolumes.

NOTA.

Hæc est illa pacifica & communicatoria Liberii pontificis epistola, qua Semiarianorum legati Eustathius & Theophilus, simulata fide, oblatoque Nicænæ confessionis libello, Romani pontificis, omniumque prope occidentalium episcoporum communionem impetrarunt: quæ in Tyanensi Concilio ostensa, Eustathius Sebastenus sedem episcopalem, unde deiectus fuerat, opera orthodoxorum recepit. Sed quia auctoritate Basiliæ, ut diximus in notis Tyanensis Concilii, aperte constat, hæc omnia ab ipsis simulate peracta fuisse, ipsumque Eustathium postea turpius lapsum esse: Liberius omnesque occidentales episcopi, eiusmodi nebulones alias sæpe damnatos, communioni catholicæ restituentes, facilitatis nimie iure meritoque redargui fortasse possent, si intima cordis scrutari, seque ipsos a subreptione securos reddere potuissent.

Semiarianorum legati simulata Romani pontificis, & occidentalium communionem impetrant.

EPISTOLA XII. LIBERII PAPÆ
AD OMNES GENERALITER
episcopos.

Vt nullus pro persecutionibus, dum durare potest, suam relinquat ecclesiam, nec quietem magis eligat, quam pro populo sibi commisso laborare intendat.

*Dominis sanctissimis & Deo amantiſſimis uniuersis episcopis,
Liberius episcopus, in Domino salutem.*

NIHIL est quod nos diu stare faciet, nisi Dei gratia. Ceterum nequitia diaboli, contemptibile malum, plenum veneno mortifero sæuit, qui sursum atque deorsum circuit, quærens quem deuoret. Unde vigilare, & sobrii esse ad orationes, & Deo propinquare debemus, & fatuas, Domino auxiliante, hominum infidias, prout Dominus posse dederit, respicere, & patres sequi, & non transgredi terminos patrum, (id est, ut non relinquamus nostras, dum in eis persistere aliquo modo valebimus, ecclesias, ut ad alias properemus) aut populos nobis commissos negligere, ut quietem amplius quam pro eis elaborare, pro quibus etiam animas ponere debemus, studeamus, ne reprobis in conspectu Dei inueniamur, sed fructuosos illi manipu-

1. Pet. c. 5.
v. 8.

* fer.
quiesce-
re.